

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

otuz 5. sayı

21 Ocak 2021

BU SAYIDA

- Neyzen Tevfik
- Tacettin Şimşek
- Nurgül Kaynar Yüce
- Musa Serin
- Mehmet Pektaş
- Servet Yüksel
- M. Nihat Malkoç
- Aşık Medeni
- Halit Yıldırım
- Ömer Demirağ
- Zekeriya Çakabey
- Mehmet Kurtoğlu
- Ali Rıza Malkoç
- Osman Selvi
- Sanalzade Essah Efendi
- Hilmi Kınalı

Felek

●Neyzen Tevfik

Yamansın her zaman aldattın beni,
Kâh düşürdün, kâhi kaldırdın felek!
Mecnun'sun diyerek Leyla peşinden,
Issız vadilere saldırdın felek!

Sen rehbersin dedin ben ise kördüm,
Elimle başıma çok çorap ördüm,
Kendimi bıraktım âlemi gördüm,
Hesapsız günahlar aldirdın felek!

Hep şifadır dedin zehir tattırdın,
Gençliğin okunu boşa attırdın,
Körlerin yurdunda ayna sattırdın,
Çıkmaz sokaklara daldırdın felek!

Barışmadı gönlüm mert ile zenle,
Ne bir iş bilenle, ne boş gezenle,
Hicran köşesinde bozuk düzenle
Neyzen'e her telden çaldırdın felek!

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Mortaş*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

35. Sayı Ocak 2021 ISSN-0106417 (edergi)

Şöhret Peşinde

● Tacettin Şimşek

TRT'den gelmişler; *Elimizden Obamızdan* belgeseli için çekim yapacaklar. Programı Ankara Televizyonu'ndan Adem Gürses'le İsmail Güngör hazırlıyor, Cemile Kutgün sunuyor.

Saim Bey derse getiriyor çekim ekibini. Güzel bir girişin ardından Doğu Anadolu'nun son meddahı Behçet Mahir'i takdim ediyor bize.

"Möhderem seyircilerimiz", diye başlıyor Behçet Mahir ve devam ediyor: "Hekâyeye başlamadan evel, aldığım Hafız Muğdat ustam ve hocam... Bögün Hafız Muğdat kimin bir meddah Türkiye değil, dünyada yok idi. On sekiz sene Arabi ders gören bir şehis. Bu Hafız Muğdat'a hizmet ederah, eger Köroğlu'ni, eger Emrah'i, eger diger gelip giden dünyaya, bizden evel gelenlerin hekâyelerini, dertlerini, devalarını anlatmışdi. Yedi yılda ben de onnan, yedi kere... Ve gendisi sağlığında demişdi: Ben öldükten sonra Türk devleti ilerliyecek, onun zamanında beyle bantlar bi şeyler yoh idi. Esgi teşkilatlar... Ardından çihan bantlara alınacak ve Türk devleti ilerleyerah bütün dünyaya ses duyuracah... Verdigim emekleri ve kimden örgendigin ikrar edeceksin, inkâr etmeyeceksin demişdi bene. Ben de onun hüzurunda 'evet' demişdim. Tebi bu binanın girmek için bir ğapisi var, dey mi? Ğapiden teker teker giriyoruz..."

Sınıfın kapısından girmek yetmiyor bize. Ozanlar Kahvesi'nin kapısından da girmek istiyoruz. Şöhret, oturduğun yerde gelip bulmaz seni. Biraz kovalamak lazım.

Tamam, ben de biliyorum, "Şöhret riyaya benzer bir hâldir ve kalbi öldüren zehirli baldır." Ama bir de nefsim sor! İlle de "şöhret" diyor!

Akşam Mehmet'le Ozanlar Kahvesi'ndeyiz. Orada da çekim yapılacakmış. Yine Behçet Mahir... Şöyle en ön sıraya kuruluyoruz Mehmet'le.

Program yapımcılarından Adem Gürses bizi görünce

"Yine mi siz?" diyor.

"Evet, biz, diyoruz. Bizim meşhur olmak gibi bazı planlarımız var da..."

Behçet Mahir başlıyor söze:

"Söz, meydan, Âşık Abbas'ta tükeniyordu. O zaman âherden giren âşih serbesttir, girecek diye ele bir tedbir ğurmuşdi ki, haliler serilmiş, yeddi ğat hali üsdünde, yeddi ğat sandalye üsdünde..."

Behçet Mahir, hikâyeyi anlatırken zaman zaman kamera ile aramıza girip önümüzü kapatıyor. Mehmet, arkadan uzanıp Behçet Mahir'in ceketini çekiştiriyor. Önümüz açılıyor. Tekrar kameranın çekim alanına giriyoruz.

Mehmet kim? Sınıfın en yüksek rakımına sahip arkadaşı. Mezuniyet yıllığına da böyle yazmışım.

Mehmet şair, Mehmet dadaş, Mehmet dost. Bir Küllüğümüz var bizim de Erzincankapı'da; Yüksel Çayevi. Orada oturup memleketi kurtarıyoruz. Şiir sohbetleri, eleştiriler, hayaller, rüyalar...

Mehmet, Âşık Fuat Çerkezoğlu'nun yeğeni. Kulağı âşık tarzı şiirlerle dolu. Dili doğaçlama şiir söylemeye yatkın. Ben onun yanında bir parça kalem şuarası sınıfındanım.

Ara sıra atışıyoruz. Beni ezip geçiyor.

Yanılıp yakılıp,

Hayalin peşine takıldık bugün

Deniz bana düştü çöl sana düştü

Aşk uğruna yandık yakıldık bugün

Ateş bana düştü kül sana düştü

desem

Bir sevda pazarı kuruldu yine

Atlas bana düştü çul sana düştü

Her seven kavuştu istediğine

Bekâr bana düştü dul sana düştü

deyiveriyor.

Sözün bittiği yerde öylece kalakalıyorum.

"Oh olsun" diyorum kendi kendime. "Sen misin Mehmet'le atışmaya girişen?"

Yine de uslanmayıp atışmalara devam ediyordum. Yenilen pehlivan güreşe doymazmış. Doğrudur. Ben de onaylıyorum.

Ozanlar Kahvesi'nde Reyhanî'nin, kimseyi bulamadığı zamanlarda çıraklarından birini karşısına alıp sazın ve sözün gücüyle evire çevire dövdüğünü görmek hoşumuza gidiyor. Çırağa acıma hakkımızı saklı tutuyoruz tabii.

Nusret Torunî ve Fuat Çerkezoğlu atışmada iyiler. Hüseyin Sümmanioğlu daha içe dönük duruyor. Onun, karşısındakini sözle hırpalaması zor. Adanalı Feymanî'yle kardeş kardeş atışıyorlar. Ruhanî de öyle, Mevlüt İhsanî de. Gülhanî ve Nuri Çırağı, bir adım geriden gidiyorlar. Erol Ergani, İhsan Yavuzer, İsrail Daştan, Rahim Sağlam ise henüz çırak.

Reyhanî, ustası Nihanî ile başladığı atışma vadisinde almış başını gitmiş.

Hele bir de Murat Çobanoğlu, Şeref Taşlıova gibi Karslı âşıklar Erzurum'a gelmiş ve Ozanlar Kahvesi'ne uğramışlarsa işin içine azıcık mikro milliyetçilik giriyor ve kıyamet kopuyor. Ortalık toz duman. Reyhanî ile Çobanoğlu kıran kırana atışıyorlar. Bazen Reyhanî, Çobanoğlu, Taşlıova üçlü atışıyorlar. Çobanoğlu sesiyle olduğu gibi sahne duruşuyla da müthiş bir karizma.

Bir atışma dinleyip kahveden çıkmışsak yol boyu Mehmet'le atışıyoruz. Her seferinde susturuyor beni. Yerden yere vuruyor. Her seferinde benim dörtlüğü zihnimde hazırlamam daha uzun sürüyor. Doğaçlama dedikleri iş hiç kolay değil.

Günler, haftalar böyle geçiyor. İçimiz dışımız şiir...

Allah affetsin! Bir de Halûk Hoca'nın ruhundan af dilemeliyim. Eski Türk Edebiyatı derslerinde atışıyoruz Mehmet'le. Aslında atışma değil de, ortak şiir yazma denemeleri yapıyoruz desem daha doğru olur. Bir dörtlük o, bir dörtlük ben. Bir ders saatinde sekiz on dörtlüğü buluyor bazen.

6 numaralı dersane; namıdiğer Ali Nihat Tarlan dershanesi...

Yan yana ya da önlü arkalı oturmuşsak sorun yok. Ama uzak sıralarda oturmuşsak dörtlüğü yazdığımız kâğıdı katlayıp birbirimize ulaştırmamız kolay olmuyor. Hoca'nın sınıfa bakmadığı, yani tahtaya beyit yazdığı anı yakalamak gerekiyor.

Orada da bana nal toplatıyor Mehmet. Diyelim ki ayağı ben açtım ve ilk dörtlüğü yazdım:

*Çiçekler gülümser inceden ince
Yayla çiçekleri kır çiçekleri
Gönül dünyamıza bahar gelince
Açar ruhumuzda narçiçekleri*

Beş dakika geçmeden cevap geliyor:

*İster denize git ister dağa git
Sarmış etrafını sır çiçekleri
Açar gönlümüzde günde beş vakit
Hazreti Kur'an'ın nur çiçekleri*

Şiir bitiyor. Çünkü söz bitiyor.

Aradan uzun mu uzun yıllar geçiyor.

Yazıp yayımlıyoruz, yazıp saklıyoruz. Yazdığımızın onda birini ancak yayımlıyoruz.

İyi başlamıştık aslında ama benim açımdan devamı gelmiyor.

Gençlik yıllarında çok kovaladım şöhreti, yoruldum. Dernekler kurdum, konferanslar verdim, projeler hazırladım, kampanyalar düzenledim, şöenlere katıldım, dinletilerde boy gösterdim, sergiler açtım, sahnelerde görüldüm, ekranlara çıktım. Bütün bunları yaptım da ne oldu? Olmayınca olmuyor işte. Ne kadar zorlasan boş!

Şimdi hiçbir şey yapmak gelmiyor içimden. Evde oturup iş verecek kişilerin ayağına gelmesini bekleyen Karagöz gibiyim. Benim gibi tembel bir adama da bu yakışır.

Öte yandan Mehmet iki şiir kitabıyla aradığı şöhretin birazını buluyor. Yayına hazır bir sürü kitabı var. Son zamanlarda film dünyasına da el attı. Senaryolar yazıyor.

Ben hâlâ bekliyorum. Bir gün keşfedilir de şöhrete ulaşır mıyım, gerçekten bilmiyorum.

Gır Dizini Evde Kal

●Nurgül Kaynar Yüce

Bre İrebiş emmi sohakda ne geziyon
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal
Elleham habarın yok fıldır fıldır tozuon
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Hay adı batasica oldu bize musallat
Duttuğunu götürür soyha çıhası illet
Gulağın işitmez mi canından bezdi millet
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Derler ki Eşe bibi bu pis marazdan getmiş
Arhamdan gelsin diye herifin elin dutmuş
Ocağı batmayası Kır Durdu'yu unutmuş
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

On iki baş horanta sığmaz iki göz dama
Cümbür cemaat olup asilmiyör cangama
Çiğerin yana virüs su döken yok çingıma
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Pisliğe bulaşmış çok gezenin ayağı
İt ayağı yiyenler hak ediyör dayağı
Afsunlıyım diyörmüş şu yetmişlik güvâğı
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Mıhdar evden çıhmayıp gırşun ahıdacaamış
Mahalleyi toplamış mevlid ohudacaamış
Ağ gız acile gedip teste bahıdacaamış
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Dohturlar, sıhhiyeler eliizi yuyun diyör
Bakan Beğ her aşam sesimi duyun diyör
Çıhmayın dışarıya gurala uyun diyör
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Sahın baa güvenme cenazeni yumazlar
Camiler de gapalı namazını gılmazlar
Vallah gabıra bile kefeninen gomazlar
Mıhiyet ol gendine gır dizini evde gal

Soyun sopun gurusun töremez ol inşallah
Betin benzin çürüsün, gıramaz ol inşallah
Bundan kelli murada eremez ol inşallah
Dert soktun bize virüs, gayri sen de derde kal
Bak gör İrebiş emmi gır dizini evde kal.

Akıl Ver Allah'ım, Akıl Ver Bize

●Musa Serin

Yok, oldu düşünce, sustu fikirler
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize
Irmaklar kurudu, akmaz nehirler
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

Dava dedim dava, belim büküldü
Gördüm ihaneti, çiğır söküldü
İnsan sandıklarım nasıl küçüldü
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize

Ağalar konuşur, derler ki susun
Bize beyat edin, bizi konuşun
Hedefiniz şöyle, oraya koşun
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

İtaat isteriz, konuşmak değil
Biliriz her şeyi, eğilin eğil
Ağızlar kilitli, lal olmalı dil
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

Siz oy verin haydi yeter ki bize
Akıl yürütmek mi, yakışmaz size
İktidar olmak; bilmem hangi güze
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

İbret almayınız; ama okuyun
Düşünce bizimdir, sizlerse uyun
Yiyiniz, içiniz yeter ki doyun
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize

Dünkü sözlerimiz bizi bağlamaz
Sakın ha bizlere duymayın maraz
Kuruttuk dereyi, gayri çağlamaz
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

Aydınlı'm senin de dilin tutulsun
Tanrıya değil de bizlere kulsun
Sözcükler çekilsin, cümleler solsun
Akıl ver Allah'ım, akıl ver bize.

Mesajlaş(ma) Uygulaması

● Mehmet Pektaş

Mahallemizin en halim selim insanı emekli öğretmen Mustafa Aydın'ın kavgaya karışacağı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Kavga ettiğini kendi ağzından duymadan da buna inanmaya niyetim yoktu. İnternette küçük bir araştırma yaptım, korona yüzünden hasta ziyaretlerinin 19:00 ile 20:00 arasında tek kişi ile sınırlandırıldığını öğrendim. Tek kişilik kontenjanı başkasına kaptırmamak için hemen soluğu şehir hastanesinde aldım.

Mustafa Hoca'nın yanına girdiğimde gözlerime inanmadım. Adam kolu bacağı sarılı, yüzü gözü morluklar içerisinde tıpkı bir mumya gibi yatıyordu. Beni görünce o haline aldırmadan yatağında doğrulmaya kalktı. İzin vermedim. Bir sandalye çekip başucuna oturdum. Takma dişleri ile birlikte sağlam dişleri de kırıldığından ağzı torba gibi büzülmüştü. Hal hatır faslından sonra:

“Mustafa Hoca'm, mahallede bir kavga dedikodusudur dönüp duruyor, aslı nedir bu işin?” dedim. Tüm ısrarlarıma rağmen yatağını doğrulttu.

“Bu hayatta insanın aklına gelmeyen başına geliyor oğlum.” diye söze başladı. “Bizim eğitim enstitüsü mezunları olarak bir derneğimiz var. Derneğin kurucusu da başkanı da benim. Okul son mezunlarını 1980'de vermiş olsa da bu dernek sayesinde birbirimizle bağlantımız kopmadı. Her sene bir otelde toplanırız, hafta sonunu burada geçiririz. Yalnız gelen de olur ailesi ile gelen de. Çor çocuk 150-200 kişi oluruz. Hem tatil yaparız hem de genel kurulumuzu. Hepimiz emekliyiz, toplantıyı ekonomik hale getirmek için turizm sezonunun geçmesini bekleriz. Konaklama için ekseri otellerin boş olduğu kış aylarını tercih ederiz.” Normal zamanlarda fazla konuşmayan Mustafa Hoca, tek başına bir odaya tıklılıp kaldığından olsa gerek konuştuğu açılıyordu. Ben de konuşmasını bölmeden sabırla onu dinlemeye karar verdim.

“Bu sene korona illeti çıkınca yıllık toplantımızı erteleysek mi diye düşündük. Malum hepimiz yaşlıyız, birçoğumuzun kronik hastalığı var, diğer taraftan sokağa çıkma yasaklar... WhatsApp grubumuzdan bu konuyu tartışmaya açtık. Bizim nesil siyasi olaylarla piştiğinden hem gözü kara hem inatçıdır. Yasak masak dinlemez. Oy birliği ile toplantının yapılmasına, otelde mümkünse önceki yıllardan daha uzun kalınmasına karar verildi. Sağ kolum başkan yardımcım Mesut Hoca'yla çalışmalara başladık. Otellerden fiyat aldık. En uygun zamanı ve en uygun oteli belirledik.

Otel korona tedbirleri yüzünden en fazla 200 kişiye hizmet verebilecek kapasitedeydi. Oteli 8-11 Ocak için komple kapattık. Mesut Hoca'yı üyeleri bilgilendirmesi için görevlendirdim. Her sene olduğu gibi hazırlıkları kontrol etmek, eksikleri tamamlamak için bir gün önceden yani 7 Ocak'ta otele vardım. Her şey dört dörtlüktü. Huzur içerisinde odama çekildim. Ertesi gün sabah kahvaltısını erkenden yapıp hemen odama çıktım. Önce bir duş aldım, sonra güzelce tıraş oldum, kolonya süründüm. Takım elbisemi giydim. Saçlarımı güzelce taradım. Aynanın karşısına geçip açılış konuşmam için prova yapmaya başladım. Öğle yemeğine kadar tüm mezunlar otele giriş yapmış olurlardı. Ben prova yaparken vaktin nasıl geçtiğini anlamamışım. Saat, 11:00 olmuş. Çocukça bir heyecanla odamdan çıktım. Asansörü beklemeyip merdivenlerden inmeye başladım. Lobiye bizim mezunlarla dolu halde bulacağıma emindim. Kim bilir neler kaynatıyorlardı? Aşağı indiğimde lobide Mesut Hoca tek başına oturmuş genel kurul evraklarını hazırlıyordu. Ortalıkta sadece otel çalışanları görünüyordu. Mesut Hoca'yla koronayı unutup kucaklaştık. “Kimse gelmedi mi daha Hımhım Mesut?” diye lakabıyla takıldım arkadaşşıma. Mesut Hoca bilmem anlamında ellerini iki yana açtı. Birer kahve söyleyip arkadaşlarımızı beklemeye başladık. Zaman geçiyordu ama hiç kimse gelmiyordu. Otel görevlilerine rica edip öğle yemeğini biraz bekletmelerini rica ettik. En sonunda şef garson tepemize dikildi, kolundaki saati göstererek:

“Hocam saat 3 oldu. Gelen giden yok. Kimse gelmeyecekse işimize bakalım.” dedi. Mesut Hoca'yla birbirimize bakiştık. Mesut Hoca bana:

“Başkanım, şanslarına küssünler, aç gelenler akşam yemeğine kadar dişini sıksın artık.” dedi. Şef garson:

“İyi de 200 kişilik yemek ne olacak?” dedi.

“Canım otelde bizden başka kimse yok nasıl olsa, akşam da aynı yemekleri servis ediverin.” dedim. Adam söylenerek gitti. Saatler geçiyordu, hâlâ gelen giden yoktu. Koca otelde bir Mesut Hoca, bir de ben... Akşam yemeği saati geldi, geçti. Biz yine yemekleri bekletmeleri için görevlilere rica ettik. Bir süre sonra şef garson ağzından köpükler saçarak geldi:

“Hocam saat 11 oldu. Daha ne kadar bekleyeceğiz? Personel evine gidecek.” dedi. Mesut'a:

“Hadi biz yemeğimizi yiyelim.” dedim. İkimi-

zin de boğazından bir şey geçmedi. Önümüzdeki yemeklerden bir kaşık bile almadan masadan kalktık. Yemek salonundan çıkarken şef garson önümüze dikildi, iki parmağını gözümüzü sokarcasına kaldırıp:

“200 kişilik yemeği ne yapacağız?” dedi.

“Dolaba koyun yarın öğlen yenir.” dedim. Adam dişlerini gıcırdata gıcırdata uzaklaştı. Yemek salonundan çıktıktan sonra Mesut’a:

“Ben odaya çıkıyorum. Sen de yol yorgunusun yat dinlen, sabah ola hayrola.” dedim. Mesut Hoca:

“Sen git yat başkanım. Ben mezunları arayıp neden hâlâ gelmediklerini soracağım.” dedi. Canım çok sıkındı. Odama çıktım, kravatımı asılıp çıkardım, takım elbiseyle yatağa uzandım. Tam uykuya dalıyordum ki kapı çalındı. Mesut Hoca gelmişti. Hem kapıyı çalıyor hem de “Başkanım mahvolduk, bittik.” diye feryat ediyordu. Yerimden fırlayıp kapıyı açtım. Mesut’un yüzünden düşünün bin parçaydı.

“Sakin ol Mesut, ne oldu?” dedim. Mesut, ağlamaklı bir şekilde “Yandık, öldük, bittik!” diyor da başka bir şey demiyordu. Bir bardak su verdim. Elini yüzünü yıkattım, biraz kendine geldi. Onu içerideki berjere oturttum, kendim de yatağa çöktüm.

“Ne oldu Mesut?” dedim.

“Başkanım felaket, kimse gelmiyor.” dedi. Hayretle:

“Nasıl olur, ne demek kimse gelmiyor?” dedim.

“Kimsenin toplantıdan haberi yokmuş.” dedi. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı.

“Sen mezunlara haber vermedin mi?” dedim.

“WhatsApp grubundan yazmıştım başkanım.” dedi.

“Yazdıysan nasıl haberleri yok?” dedim.

“Valla başkanım ne siz sorun ne ben söyleyeyim.” dedi. Tepem attı, ayağa kalktım:

“Soruyorum, Mesut, söyle.” dedim. Mesut ezildi büzüldü:

“Başkanım bizim WhatsApp grubu dağılmış.” dedi.

“Anarşi döneminde, sağ sol davalarında bile dağılmadık biz. Kim nereye gitmiş?” diye bağırdım.

“Başkanım, 1976 mezunları komple Telegram’a geçip WhatsApp’ı silmişler. Haliyle mesajlarımız hiçbirine ulaşmamış.” dedi.

“Faikler de mi?” dedim.

“Başkanım Faikleri hiç sormayın. Onlar Telegram’dan da çıkıp Viber diye başka bir uygulamaya geçmişler. Halil’le Kenan Viber’i de silip Messenger’i yüklemiş.”

“1977’liler?”

“Onlar da yerli malı diye Bip uygulamasına geçmişler. Sonra Metinler Bip’i beğenmeyip Sykpe’a, Özcanlar Tinder’e Atıflar İndir’e Müjdatlar Bindir’e geçmişler. Bir tanesi bile mesajlarımızı okumamış.”

“Peki 1978’liler?”

“Onların bir kısmı Dedi diye bir uygulamaya, bir kısmı Didi diye bir uygulama geçmişler. Dedi’ye geçenler bu hafta sonunu Sid’e’de bir otelde geçireceklermiş. Didi’ye geçenler Karadeniz’de bir oteldelermiş.”

“1979 mezunları?”

“Raşitler, daha güvenli diye Signal uygulamasına geçmişler, Tahirler İpana, Münirler Colgate’ye geçmişler. Signalciler haftaya Fethiyede, İpanacılar, ay sonunda Alanya’da, Colgateciler gelecek ay Kuşadası’nda toplanacaklarmış.

“Hayda! Peki 1980 mezunları?”

“İçimizde en genç onlar olduğu için ekserisi Tiktok’a geçmiş. Geride kalanlar Facebook’a, Instagram’a, Twitter’a dağılmışlar. WhatsApp’tan yazdığımız mesajları kimse görmemiş.”

“Sen nereden öğrendin bunları?”

“Telefon açtım başkanım.” Mesut’un yakasına yapıştım.

“Ulan hergele toplantıdan önce açsaydın ya şu telefonu.” deyip iki tokat çektim.

Valizimi bile almadan kafamdan dumanlar çıka çıka doğruca resepsiyona indim. Aklım sıra kendi borcumu ödeyip oteli terk edecektim. Resepsiyon görevlisi önüme iki yüz kişilik fatura koydu. Tartışmaya başladık. Amiri, memuru, müdürü kim varsa geldi.

“Ödemiyorum ulan, alın alabilirsiniz!” dedim. Otelden çıkmak için kapıya yöneldim. Birisi koluma yapıştı. Döndüm, baktım şef garson. Önce göz göze geldik sonra suratıma yumruğu patlattı. Birbirimize girdik. Tüm personel başıma toplandı. Beni bu hale getirdiler.”

Ziyaret saati dolmasa Mustafa Hoca sabaha kadar anlatacaktı. Güvenlikler odaları dolaşmaya başladılar. Müsaade isteyip kalkacakken Mustafa Hoca:

“Oğlum gitmeden şu telefonda WhatsApp’ı sil ne geldiyse bunun yüzünden geldi başıma.” dedi. Dediğini yaptım.

“Mustafa Hoca’m, WhatsApp’ın yerine hangi uygulamayı kurayım, Telegram, Signal, Bip, Dedi hangisini istersin?” dedim.

“Tövbe diye bir uygulama yok mu? Varsa sen onu kur oğlum. Ben mesaj yazmaya tövbe ettim.” dedi.

Bir Dünya ki...

● Servet Yüksel

Bir dünyaya uyandık ki,
İlaç diye dert satıyor.

Çökmüş elin toprağına,
Bir imzaya yurt satıyor.

Uçurumda kaval çalan,
Çobanlara kurt satıyor.

Beyinleri işgal etmiş,
Ölümü fırt fırt satıyor.

Bu bekleyiş zül değil mi?
Hâlâ zevkle şart satıyor.

İmansızdan dost olur mu ?
Dağ başında mert satıyor.

Zaman bizden yana amma,
Rüzgarını sert satıyor.

....

Mahallenin allâmesi,
Ekranında zart zurt satıyor.

Kalleşlerin köprüsünde,
Yığıdını namert satıyor.

Akıl topal, fikir güdük,
Sanma taze; kart satıyor.

Rezilliğin en hasını,
Şu hırtoğlu hırt satıyor.

Mimiksiz yüz, hızlı malı dil,
Dövmeli kol, sırt satıyor.

Bir sistem ki a'dan, z'ye,
Aldığını pert satıyor.

Ah cemiyet çözüldükçe,
Kendini fert fert satıyor.

Aklım Şaştı

● M. Nihat Malkoç

Allah deyip hak yiyene
Aklım şaştı, aklım şaştı
Az gösterip çok yiyene
Aklım şaştı, aklım şaştı

Garibanı sömürene
Her kemiği kemirene
Haramlarla semirene
Aklım şaştı, aklım şaştı

Allah ile aldatana
Yarı yolda dost satana
Bir yalana bin katana
Aklım şaştı, aklım şaştı

Zalimlerle iş görene
Hakikate sur örene
Köpek gibi zevk sürene
Aklım şaştı, aklım şaştı

Miri malı aşırana
Yetmişinde şaşırana
Sabrımızı taşırana
Aklım şaştı, aklım şaştı

Batıla hak diyenlere
Yetim malı yiyenlere
Duvarıma siyenlere
Aklım şaştı, aklım şaştı

İkiyüzlü dönemlere
Kan emici sineklere
Yiyip yatan ineklere
Aklım şaştı, aklım şaştı

Kasa ile götürene
El malından yedirene
Hazineyi bitirene
Aklım şaştı, aklım şaştı

Dost görünen düşmanlara
Göstermelik pişmanlara
Siyaseten şişmanlara
Aklım şaştı, aklım şaştı

Halk Haber

●Aşık Medeni

Burası halk haber haber ajansı
Haberleri sunuyoruz emmoğlu
Merkel'i Makron'u Coni'yi Hans'ı
Dış güçleri kınıyoruz emmoğlu

Koş bunla, eğlen coş, gülücükler saç
Zam geldi duydun mu yüzde bilmem kaç
Üstümüz yalbırdak karnımızsa aç
Susuzluktan yanıyoruz emmoğlu

Yüzde seksen fazlalaştı bir kira
İnsanlık onuru şimdi on para
Arabanın yarım pulu bin lira
Bisiklete binıyoruz emmoğlu

Kendimizi içeriye tıkmışız
Ölmesek ölmesek candan bıkmışız
Gözümüzü tek noktaya dikmişiz
Tavuk gibi dünüyoruz emmoğlu

Sermayeyi yük eyledik kediye
Evdeki ehliyal şimdi ne yiye
Hulkumuz ne kadar sağlamış diye
Sabrımızı sınıyoruz emmoğlu

İşleri batırdık yan yattık battık
Tahtaları yerlerinden oynattık
Ete gücümüz yok kemik kaynattık
Tiridine banıyoruz emmoğlu

İnsanlık yükünü yere yıktık biz
Edepten hayâdan artık bıktık biz
Doğru yoldan çark eyledik çıktık biz
Son virajı dönüyoruz emmoğlu

Yerini bulmuyor atıyok taşı
Ya kör sağır olduk veyahut şaşlı
Aldatan var bizi her hafta başlı
Üç güne bir kanıyoruz emmoğlu

Hocalık imamlık cincilik oldu
Vatan perverlikse kincilik oldu
Mübarek dinimiz dincilik oldu
Evliyayız sanıyoruz emmoğlu

Yanıyor kalbimin en derin içi
El yaptı vakayı biz çektik suçu
Sahada kaybettik on sıfır maçı
Tribünle yeniyoruz emmoğlu

Haberleri sunduk halkın özünden
Aşık Medeni'nin divan sazından
Son zamanlar gelenlerin yüzünden
Gidenleri anıyoruz emmoğlu

Nasreddin Hoca'nın Mecmua Davası

● Halit Yıldırım

Mahkeme edilmek üzere Kadı'nın huzuruna çıkarılan Nasreddin Hoca neye uğradığını şaşır-mıştı. Kadı, Hoca'yı mütemadiyen süzüyor, elini arada bir önündeki rahleye vuruyor ve sadece:

"Cık cık cık, yazık!" diye bir ses çıkarıyordu.

Hoca, Kadı'nın bakışına da çıkardığı seslere de elini ikide bir rahlesine vurmasına da iyice sinir olmuştu. Tam ağzını açacak oldu ki kadı gürlledi:

"Şu koskoca adamın düştüğü duruma bak, yazık hem de çok yazık" dedi. Hoca bu sözleri kendi masumiyetine yorumlayarak:

"Haklısınız Kadı Efendi, acınacak haldeyim." dedi. Kadı hiç istifini bozmadan:

"Evet acınacak bir haldesiniz Hoca Efendi." dedi.

O esnada mübaşir Hoca'dan şikâyetçi olanları da Kadı'nın huzuruna aldı. Kadı şikâyetçileri tek tek dinledi. Ev sahibi ödenmeyen kirasını, esnaf ödenmeyen borçlarını, talebe de şiirinin yayınlanmayan şiiri için verdiği parayı geri istiyordu.

O esnada Kadı, kenarda bekleyen genç bir adama sordu:

"Efendi senin şikâyetin nedir?" Hoca'nın yüreği pır pır ediyordu. Bu adamı hiç tanııyordu. Ona ne yaptım acaba diye düşünürken adam:

"Kadı Efendi, ben üdeba ve şuara namzediyim. Duydum ki Mecmua-yı Nasreddin Ser Muharri Hacı Nasreddin mecmua neşrederken milleti dolandırmış. Ben de gelip davayı izleyeyim de az tecrübe edineyim, dedim. Mâlum-ı âliniz artık devir bozuldu. İnsanın yaşına, dişine, kavuğuna, cübbesine bakıp aldanmak da var. Ben mahkemeyi izleyeceğim. Ders olsun babından."

Nasreddin Hoca kıpkırmızı olmuştu. Kadı da bir yandan Nasreddin Hoca'yı diğer yandan da müşterikleri izliyordu. Sonra genç adama döndü:

"Otur bakalım namzet efendi, sessizce izle bakalım ne çıkacak bu işten?" Kadı, Nasreddin Hoca'ya döndü:

"Eeee Hoca Efendi şikâyetleri duydun söyleyecek bir sözün vardır herhalde. Söyle bakalım şimdi de seni dinleyelim."

Nasreddin Hoca, derin bir nefes aldı, yutkundu ve söze başladı:

"Efendim, bendeniz Akşehir Medresesinde dersiam iken yazdığım eş'arın neşri için Konya'daki bazı mecmualara müracaat ettim. Mecmuaların neşriyat eminlerinin her biri benimle alay eder gibi bir bahane uydurdu ve eş'arım neşredilmedi. Ben de kızdım bir mecmua çıkarmaya karar verdim. Akşehir'den kalkıp buraya geldim ve burada bu işleri yapan Nasih Efendi nam birisiyle

anlaştım. O da arkadaşı Behlül Efendi nam birisiyle bana yardım etti. Mecmua neşredildi hatta bayağı ses getirdi." O sırada orada hazır bekleyen Subaşı devreye girdi.

"Kadı Efendi, Nasih Efendi dediği üçkâğıtçı Köse Behlül'ün ortağı Gâvur Nesim'dir."

Kadı bu sözleri duyunca baştan ayağa kıpkırmızı oldu:

"Bre Hoca bula bula koca Konya'da bu ikisini mi buldun? Desene sen yanımsın! Şimdi gerisini ben anlatayım. Bu ikisi esnaftan malzeme aldı ve senden parasını peşin aldığı halde ödemedi. Evi satın aldım dedi ama evi satın almayı kiraladı. Bu talebeden bile para aldı ama şiirlerini neşretmedi. İla ahir..." Hoca'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı:

"Evet, aynen öyle oldu Kadı Efendi, nasıl bildiniz?" Kadı arkasına yaslandı ve sakalını sıvazlayarak:

"Eee Hoca Efendi biz de bu şehir-i Konya'nın kadısıyız, balkabağı değiliz. Şimdi bu duruma göre sen haklısın." Bu söz kadının ağzından çıkar çıkmaz tüm mağdurlar bağrıştılar:

"Kadı Efendi o haklı ise biz neyiz? Biz de saçına sakalına bakıp buna güvendik ve dolandırıldık." Kadı onlara da döndü ve sakin bir eda ile:

"Siz de haklısınız!" dedi. O esnada kenarda duran genç birden araya girdi.

"Kadı Efendi, hem mağdurlar hem de suçlu nasıl aynı anda haklı olabilir? Bu kabulü gayri mümkün bir durum değil mi?" Kadı ona döndü ve yine aynı sakin üslupla:

"Sen de haklısın evlat!" dedi.

Hoca'nın kafası allak bullak olmuştu. Hemen o da itiraz etti:

"Kadı Efendi, az evvel benim beraatime kanaat edip bana haklı dediniz, şimdi de onlara haklı diyorsunuz, böyle şey olur mu?"

Kadı bu defa ciddileşti ve adetâ gürlucesine haykırdı.

"Eee Hoca Efendi sen yapınca oluyor da ben yapınca mı olmuyor? Vaktiyle Akşehir Kadılığını deruhte ettiğiniz günlerde sizin şöhretinizi duyup ben de mahkeme usulü hakkında bir şeyler öğreneyim, sizin yanınızda bir müddet kalıp tecrübe edineyim diye yanınıza gelmiş bir davanızı izlemiştim. Siz de o zaman aynı şeyi yaptınız. Ben bu davadan sonra size meramımı anlatmadan bu nasıl kadı diye çıkıp Konya'ya geri dönmüştüm."

Hoca, bu söze verecek cevap bulamadı.

Kadı devam etti.

"Ey koca Nasreddin Hoca! Sen ünlü bir kadı

iken dersiamlığa geri döndün. Ünün buraları salladı. Birçok talebe yetiştirdin. Biz de sana gıpta ettik. Adam veballı bir işi bıraktı ve hocalığa geri döndü diye. Senin neyineydi be adam şairlik, ediplik? Hocalığını yapıp oturamadın mı yerinde? Adama sorarlar, madem yüzme bilmiyordun ne işin vardı kavak başında? Koca Konya'da bula bula en üçkâğıtçı iki adama kapılıyorsun. Şimdi seni ben nasıl aklayacağım, bu adamların mağduriyetini nasıl gidereceğiz?”

O esnada Subaşı devreye girdi:

“Efendim tahkikat başlattım. O ikisinin girdiği inleri bildiğimiz için çok yakında huzuruza getiririz.” dedi. Kadı diğerlerine döndü:

“Ağalar sizi ve Hoca'yı dolandıranları duydu-nuz. Onlar yakalanınca sizi yine çağıracağım. Şimdi işinize geri dönün ve Hoca'ya da ilişmeyin. Sizin paranız gitti ama onun hem parası hem de itibarı gitti. Para gelir ama itibar geri gelmez. Az sabırlı olun. Adalet yerini bulacaktır.”

Kadı'nın huzurundakiler tam dışarı çıkmaya niyetlenmişti ki iki adam paldır küldür içeriye girdi. Adamlardan birisinin elleri bağlıydı ve boynunda da bir ip vardı. Diğeri de bu ipi elinde tutuyor, elindeki kamçı ile de arada bir adama vuruyordu. Her ikisi de bağıra çağıra birbirlerinden şikâyetçi olduklarını söylüyorlardı. Kadının korumaları hemen araya girdi ve diğeri adamı öbürünün elinde kurtardılar. Bu esnada Kadı Efendi ayağa fırladı ve adeta gürlledi:

“Bu ne densizliktir! Kadının huzuruna ahıra girer gibi girilir mi?” Adamlar hiç etraflarına bakmadan daha hâlâ birbirlerini itekliyorlar ve münakaşa ediyorlardı. Bu esnada Nasreddin Hoca bağırıldı:

“Kadı Efendi, bunlar beni dolandıran Nasih ve Behlül Efendilerdir.” O esnada Subaşı da adamların karşısına geçip dikkatlice bakınca Kadı'ya:

“Kadı Efendi, Hoca doğru söyler. Bunlar Gâvur Nesim ile Köse Behlül'dür.” dedi.

O esnada iki adam birbirleriyle didişmeyi bırakıp etraflarına bakınca Hoca'yı ve diğeri insanları fark ettiler. Gavur Nesim hemen söze girdi:

“Kadı Efendi, benim adım Subaşı'nın dediği gibi Nesim'dir. Ben Nasih değilim. Hoca sanırım beni birine benzetti.” dedi. Bu sırada Köse Behlül:

“Kadı Efendi evet Nesim Efendi doğru söyler de eksik söyler. Bu Gâvur Nesim, Hoca Efendi'yi de beni de dolandıran Nasih Efendi'nin ta kendisidir.” diye bağırıldı. Oradakiler ne olup bittiğini anlamaya çalışırken Kadı:

“Bu adam seni de mi dolandırdı? Siz ortak değil miydiniz?”

Köse Behlül:

“Evet Kadı Efendi, biz ortaktık bununla ama bu açgözlü herif benim istihkakıma düşen pa-

rayı da cebine indirmeye kalkınca kavga ettik. Ben de onu yaka paça tutup size getirdim. Hoca'yı da beni de bu adam dolandırdı. Hatta amacı Hoca'yı batırmaktı. Mecmuayı kapattırması için buradaki birkaç mecmua sahibi buna gözümün önünde para bile verdiler. Ben de “Bu işte madem ortağımız bu paranın yarısı benim olacak.” dedim. “Tamam.” dedi. Ama dün foyamız ortaya çıkınca tam kaçıyorduk ki benim bağ evinde hesaba oturduk. Adam Hoca'dan çarptığı ve diğeri muharrir efendilerden aldığı paraların yarısını vermeyi reddetti. Bana üçte birini teklif etti. Biz de kavga ettik. Bana hançer çekince bunun elinden hançeri aldım ve iyice benzettim. Elini ayağını bağlayıp zorla huzuruza getirdim. Meselenin özü budur.”

Kadı Efendi:

“Paralar nerede?”

Köse Behlül:

“Kuruşu kuruşuna heybemdedir Kadı Efendi.”

Kadı Subaşı'na:

“Bu ikisini hemen nezarete tığın. Onlara birer sene hapis cezası verdim. Ancak Köse Behlül'ün cezasını iyi halinden dolayı yarıya indirdim. Bunları götürün.” dedi.

Sonra bir adam çağırıldı ve oradakilerin zararlarını bu paradan ödetti. Onları Hoca ile helal-leştirip barıştırdı. Hoca artık temize çıkmış ve rahatlamıştı.

Adamlar Allah razı olsun diyerek işlerine döndüler. Muhasebe görevlisi de kalan akçeleri sayıp Kadı'ya teslim ederek odadan çıktı. Bu paralar da Hoca'nın mecmuasını kapattırması için rakiplerin Gâvur Nesim'e ödedikleri paraydı. Kadı ve Hoca içeride tek başlarına kalmıştı. Kadı önündeki akçelere bakıp derin derin düşündü. Hoca'ya:

“Hoca Efendi şimdi temize çıktın. Mağdurların da zararı tanzim edildi. Geriye iki bin akçe kadar bir para kaldı. Şimdi bunu ne yapacağız?”

Hoca düşündü, düşündü. Gülerek:

“Kadı Efendi benim aklıma bir fikir geldi. Bu para şimdilik sizde dursun. Ben bir şiir müsabakası tertip edeyim ve Selçuklu ülkesindeki tüm şuarayı bu müsabakaya davet edeyim. Ayrıca bana bu tuzağı kuran kalem ağalarını da heyet-i mümeyyizeye çağırayım. Bu parayı da birinci, ikinci, üçüncü ile üç adet de teşvik akçesi şeklinde usulüne münasip taksim edeyim. Heyet-i mümeyyize azalarına da hizmetlerine münasip telifiye akçesi ayırayım. Müsabaka tamamlanınca bir merasim tertip edelim ve o merasimde siz herkesin ücretini bizzat kendiniz takdim edin.”

Kadı bu teklifi çok münasip buldu ve Hoca hazırlıkları yapmak üzere huzurdan ayrıldı.

-devam edecek-

Geyik ile Sazan

● Ömer Demirağ

Geyik diyor ki:

“Türkçe Kur’ân olamaz mı?”

Sazan diyemiyor ki:

“Olamaz. Kur’ân’ın Türkçe meali olur sadece!”

Geyik diyor ki:

“Tamam işte. Meal dediğin, Türkçe Kur’ân değil mi?”

Sazan diyemiyor ki:

“Değil. Hiçbir tercüme, aslının yerini tutamaz. Bir romanı bile başka bir dile çevirdiğinde yüzde yetmiş kayboluyor.”

Geyik diyor ki:

“Sırf aslına sadık kalalım diye, anlamadan okumanın ne mantığı var?”

Sazan diyemiyor ki:

“Allâh’tan Peygamber’e nasıl indirilmişse ve Peygamber de nasıl telaffuz etmişse öyle okumak, ibadet. Anlamak için meal ve tefsir okumak ise ilim. İlim de kadın erkek her Müslüman’a farz.”

Geyik diyor ki:

“Ezanı kendi dilimizden okusak, namazı da kendi dilimizle kılsak, ne zararı var?”

Sazan diyemiyor ki:

“Mübarek ezan “ulu”maya dönüşür, mukaddes namaz da palyaço hareketlerine!”

Geyik diyor ki:

“Önemli olan niyet, değil mi?”

Sazan diyemiyor ki:

“Her niyet bir ifadeyi, her ifade de bir eylemi gerektirir. İbadette şeklin, okumanın ve hareketin nasıl olacağı bilinsin diye Peygamber gönderilmiştir. Allâh’ın bildirdiği ölçüler içinde ibadet edersen bu, dindir. Kendi kafana göre, kendi belirlediğin lisan ve şekille

yaptıkların ise, en iyi niyetli tanımlama ile ayın, ritüel filan olur.”

Geyik diyor ki:

“O zaman herkes Arapçayı bilmek zorunda!”

Sazan diyemiyor ki:

“Öyle bir zorunluluk yok. Mutlaka anlamak şart olsaydı, hak din olan İslâmiyet, sadece bilim insanlarının, uzmanların ve çok zeki kişilerin dini olurdu. Bu durumda küçük bir zümre dışındaki koca bir insanlık küfürde kalırdı. Neden acaba Kur’ân’da defalarca tekrar edilen hitap: “Ey îmân edenler”dir, “ey anlayanlar” değil, merak ettin mi Geyik? Böyleyken, yine de anlamak, araştırmak ve öğrenmek, hep teşvik edilmiştir. İşte meal, tefsir ve tercüme, bunun için var.”

Geyik diyor ki:

“Mevlânâ gibi bir zatın vefat yıldönümünü kadınlı erkekli sema gösterisiyle kutlamak niye yanlış olsun?”

Sazan diyemiyor ki:

“Bir defa vefat yıldönümünde kutlama olmaz, anma olur, bu bir. O kadınlı erkekli dansların ve Besmele’nin, Fatıha’nın Türkçe meallerini makamla okumak şeklindeki soytarınlıkların Mevlânâ ile hiçbir ilgisi yoktur, bu iki. Koca Mevlânâ’yı anlamaya gelince, ona senin geyikliğin ve benim sazanlığım manidir, bu da üç!”

Azan Şih'in Evine

● Zekeriya Çakabey

Küçük pencereden bir baş uzandı: "Beş kalıp, Kaplanlar Tekstil!" Bunun üzerine Hasan Usta:

"Hadi Şih, beş kalıp buz ver" dedi. Şih hırslıca ayağa kalktı: "Hadi Şih, kalk Şih, buz ver Şih, şunu yap Şih, beyefendiler oh! Gel keyfim gel!" diye söylenerek buz vermeye gitti. İşi bitince gelip Hasan Usta ile Hacali Usta'nın yanına oturdu. Hacali Usta tabakasını çıkardı, bir Hasan Usta'ya bir de Şih'a sigara uzattı. Çakmağı çakmadan Hasan Usta'nın gözüne bakarak:

"Yahu Hasan Usta'm ben hep merak etmişimdir, bu muhterem zata niye Şih demişler?" diye sorunca, Şih oradan kükredi:

"Verdiğin bir yumurta, canım aldın dürte dürtel!" Hasan Usta:

"Hele şu sigaraları yak da ben anlatayım" dedi. Hacali Usta sigaraları yaktı. Hasan Usta:

"Karnımız da acıktı ama biraz daha bekleyelim" dedi. Şih:

"Beklemesi batsın, açlıktan öleceğiz. Doğru dürüst bir şey yemeye yemeye dirgene döndük zaten!" diye ekledi.

Hacali Usta durdu duramadı:

"Gerçekten niye Şih demişler?" diye sorusunu tekrarladı. "Şih'in bir keremeti olmalı. Şih'sa biz de gereğini yapalım." Hasan Usta:

"Bunun işi karışık"

"Çok mu karışık?"

"Kendi ölü değil sağ, aha kendine sor!" Şih la havle çekerek başını çevirdi. Hasan Usta imalı imalı gülümseyerek:

"Bu, mahallede avratların kahve falına bakarmış, bir iki dediği de çıkınca bayağı ünlenmiş, zorla para da veriyorlarmış, oradan adı Şih kalmış." dedi. Hacali Usta, Şih'in üzerine gidip onu kızdırmak için:

"Tövbe Yarabbi tövbe! Niye erkeklere bakmıyor da kadınlara bakıyor Hasan Usta? Varsa öyle bize de göndersin bir bakışta değil kızın, tüm sülalesinin gelmişini, geçmişini anında sayarım ben. Bulmuş fidan boylu, ceylan bakışlı kızları yutturuyor demek ki." dedi. Hasan Usta da Hacali Usta'dan geri kalmıyordu, Şih'i göstererek:

"Senin haberin yok Hacali Usta, bu avradı bile kaçırırken kadın elbisesi giymiş." dedi bu defa. Hacali Usta:

"Deme yahu! Erkekliği nereye bırakmış da kadın elbisesi giymiş? Tuh tuh tuh, şanıma getirdiği lekeye bak!" diyerek Şih'in damarına bastı.

Şih daha fazla dayanamadı:

"Vay şanıma boh olsun aha ben gidiyorum!" diyerek yerinden hızlıca kalkmak istedi, Hasan Usta onu kolundan yakaladı:

"Otur hele seninle işimiz var" diyerek geri çekti. Bu orada bir müşteri iki buz istedi. Şih, kolunu Hasan Usta'dan kurtarıp buz vermeye gitti. Şih buzhaneye girdikten sonra Hasan Usta, usulca yerinden kalkıp kapıyı kapatıverdi. Kapının içeriden açma kolu yoktu. Kısa süre sonra Şih, kapıyı tıkladımaya başladı. Kapı açılmadı, çok geçmeden içeriden tak diye yüksekçe bir ses geldi. Hasan usta, kapıyı yarım araladı, sesini yükselterek:

"Ne o tavuk cücüğüne dönmüşsün, zingir zingir zingirdiyon, ne yaptın sen, buz da kırdın be Şih!" diye çıkıştı.

Soğuktan üşüyen Şih:

"Buzunuz batsın beni öldürücünüz mi? Evden kaçtım zaten burdan da mı kaçıyorum?" diye ağlamaklı bir şekilde serzenişte bulundu. Hasan Usta:

"Bak Şih, evden niye kaçtığını, bir de yengeyi nasıl kaçırdığını anlatırsan, kapıyı açacağım" dedi. Şih tir tir titreyerek:

"Tamam, tamam be gardaşım, anlatacağım, aç kapıyı!" dedi.

Hasan usta kapıyı açınca, Şih gelip bir köşeye oturdu, derin bir "offff!" çektikten sonra Hacali Usta'dan bir sigara alıp yaktı. Dumanını Hasan Usta'ya doğru üflüyordu. Hacali Usta, Şih'a anlat dercesine:

"Hadi bakalım" dedi.

Şih kafasını evirdi, çevirdi:

"Belli, sizden kaçış yok." dedi, anlatmaya başladı. "Ablamın kocası ölünce şehre göçtük. Faho diye bir adamın alt katında oturuyoruz. Adam da sonradan şehre gelenlerden. Kilis'in kaçak basmalarından zengin olmuş, parası çok. Üç katlı bir evi var. Üst katta avradın biri, öbür katta biri, bizi de el altı gibi kiracı aldı. Bana da dedi ki: 'Oğlum evin ihtiyaçlarını karşıla, ben sizden kira mira istemiyom.' Benim de canıma minnet, gül gibi geçinip gidiyoruz. Bir gün bacım evi temizleyince küçük avrat demiş ki 'Delikanlı da gelsin, yemeği bizde yiyelim.' Küçük avradın bir kızı var ki, bir içim su. Çıktık yukarı, elinizin artığı ne güzel bir sofa... Yemekler yendi, çaylar içildi, arkasından o selvi boylu kız kahve getirmez mi! Kahveyi, hele Türk kahvesini çok severim.

rim. Kahveyi uzatırken hafif bir gülmesi, ah ölem ben! Duvar halılarının üstünde kahve içen Acem kızlarının resimleri geldi aklıma. Abla kahvesini ters çevirdi, meğer ablam: ‘Bizim oğlan kahve falından iyi anlar.’ demiş.”

Anlatılanları keyifle dinleyen Hacali Usta bir sigara daha yaktı, üç tane çay doldurdu:

“Görüyon mu Hasan usta, adam tam Ferhat olmuş canım!” dedi gülerek. Hasan Usta:

“Boşuna mı Şih demişler? Devamını da dinle hele.” dedi. Şih:

“Neyse fincanı çevirmeden önce bir bardak su istedim, ela gözlerine yakından bir bakayım, bir de elinden su içeyim diye. Suyu verirken parmağımı eline hafif değdiriverdim. Şimdi elektrik diyorlar ya, öyle bir şey olacak mı diye! Aman Yarabbi, sanki ceryana çarpıldım. Hacali Usta, benim cahallığıma bakman! Ben hayatın içinde ene kalka, ezile büzüle cinin yattığı yeri bilir oldum. Ahacıma getirin şu tahsillileri, cebimden çiharayım!” Olayın devamını merak eden Hacali Usta:

“Cebini boş ver hele, sonra?” dedi. Şih:

“Kız da bana karşı boş değil amma fazla düşünün de değil. Fincana bir baktım, bir tarafta bir göç olmuş, uzak bir yere yolculuk var, o da aile büyüklerinden biri.” dedim.

“Nereden biliyon?” dedi Hasan Usta. Şih:

“Yahu nereden bilecem, ablam birkaç gün önce, ‘Senin Faho Umre’ye gidecekmış.’ dedi. Ben de bunun üstüne verdim veriştirdim. Aradan zaman geçti, geçmedi, kadın bizim öyle bir reklamımızı yapmış ki ev ziyarete döndü. Kahve alan geliyor, alan geliyor! Hem kahve getiriyor hem de zorla para bırakıp gidiyorlar, dediğimiz de çıkıyor.”

“Nasıl çıkıyor?” dedi Hacali şaşkınlıkla. Şih gülmüseddi:

“Yahu ev küçük, ablam önce beklemeye alıyor, sonra orada biraz sohbet ediyorlar. Tabii sohbet içerden duyuluyor. Kahveyi içip ters çevirince sayıyorum ben duyduklarımı. Nasıl bildi diye konuşarak gidiyorlar. Kadınlar, kızlar doluyor eve. Bu defa ev sahibinin kızı bizim üstümüze düşmeye başladı. Niye düşmesin ki, güzel güzel kızlar geliyor. Bir gün bana dünürücü geliyor diye beni kıstırdı. ‘Ya istet ya da ben başkasına gideceğim.’ dedi. Baktım olmadı, ablamın yanına birini kattım, dünürücü gönderdim. Faho ne dese beğenin? ‘Ulan Şih midir nedir çorapsızın teki! Benim ona verecek kızım mızım yok. Evi de acele boşaltsınlar’” demiş.”

“Ne yaptın peki?” dedi Hasan Usta. Şih:

“Bayağı paramız olmuştu. Sistem böyle çalışı-

yor ya, namuslu olmaya ne gerek var! Evden çıktık, daha kenar bir yerden şimdiki gecekonduari evi aldık. Kimse bakmazdı o zaman buraların yüzüne.” Hacali Usta merakla:

“Peki kız ne oldu?” diye sordu. Şih:

“Kızdan durmadan haber geliyor. Bir gün bir Murat 131 araba ayarladık. Ben bir kadın elbisesi giydim. Yoksa erkek olarak içeri girmem mümkün değil. O saatte kızı da dışarı bırakmazlar. Aldık kızı çıktık dışarı. Kaçtık göçtük olmadı. Kızın yaşının dolmasına bir ay var. Köy köy dolaş yok. Sonunda kızın yaşı doldu da bir köşede evleniverdik.”

“Sonra?” dedi Hacali.

“Sonra Faho haber göndermiş o kızı orda bırakmam diye! Ben de mektup yazdım, hangi paraların o mübarek yere gidecen diye. Beni rahat bırakmazsan ben de seni rahat bırakmam. Miden haramın dolu.” dedim.

“Peki dönünce ne yaptı?”

“O işi bıraktı. Aradan zaman geçince de barıştırdılar bizi.” Ustalar Şih’in anlattıklarına epeyce güldüler. Hasan Usta aklına bir şey gelmiş gibi:

“Bugün niye evden kaçtın, daha dün gelmedin mi zaten?” dedi. Şih içinde ne varsa dökmeye niyetliydi:

“Yahu Hasan Usta, biliyon iki aylığına mercimeğe gettim. Tabii avradı da göresimiz geldi. Dün akşamüzeri geldim eve. Geldiğimi duyan komşular hemen hoş geldine geldiler. Çaylarını verdik, tam yolcu ettik, derken bizim bacanak geldiğimi duymuş ‘Selamünaleyküm’ diyerek ailecek çıka geldi. Eyvallah, onları da ağırladık, gönderdik. Saat gecenin on ikisi. Tam onlar kapıdan çıkarken, bir de baktık köyden bizim dayıoğlu arabasını kapıya çekti. Dayıoğlu bir, hanımı iki, bir kızı bir oğlu etti mi dört. Dört de bizim sekiz. İki oda sekiz kişi. De ne halt edersen et! Gelene get demek bizim töremizde yok!”

Hasan Usta:

“Ne yaptın peki?” diye sordu. Şih:

“Yahu ne yapacam, oğlak ağılı gibi dolduk üst üste. Sabahı zor ettim. Sabahleyin kimse uyanmadan erkenden kalktım:

“Avrat şu ekmek parasını al! Ben gidiyorum dedim.”

“Nereye?” dedi.

“Neresi yok hatun, azan Şih’in evine, tezen Şih’in evine! Danayı büvelek tutmuş o da Şih’in evine!” dedim ve çıktım.

Ederiz

● Mehmet Kurtoğlu

Yoklukta varlığı arar dururuz
Sırrına erince hayret ederiz

Severiz kadını kızıl şarabı
Zevk sefa içinde işret ederiz

Aciz halimizi görmeyiz amma;
Firavun olmaya cüret ederiz.

Ömür dediğimiz kısacık zaman
Ecelden kaçmaya gayret ederiz

Ehval-i perişan olsak da ne gam
Hiçlik suretinde siret ederiz

Çözülmez muamma varlık ve yokluk
Hallaç gibi her dem suret ederiz

Ölünce dikilir mezar taşımız
Yalandan gerçeğe hicret ederiz

Nem Alacak WhatsApp Benim?

● Ali Rıza Malkoç

Dolar mı var, senet mi var?
Nem alacak whatsapp benim?
Gizli kasam, sepet mi var?
Nem alacak WhatsApp benim?

Mesajlarım açık şeffaf
Niyet duru, vicdanım saf
Art niyetle eylemem gaf
Nem alacak WhatsApp benim?

Şiirim var, makalem var
Neşe hüzün ve elem var
Alem içinde alem var
Nem alacak WhatsApp benim?

Milleti almış bir telaş
Zannedersin çıkmış savaş
Toplumun derdi iş ve aş
Nem alacak WhatsApp benim?

Çiğ yemedim ki kusayım
Para vermedim küseyim
Lafımı kısa keseyim
Nem alacak WhatsApp benim?

Güvenlik elbette gerek
Diğerleri sanki melek
Dumanla mı haberleşek?
Nem alacak WhatsApp benim?

Yol Tarifi

● Osman Selvi

Bundan kaç sene evveliydi bilmiyorum. Ben deyim on, siz deyin on beş belki on altı sene evveliydi. Hanım tarafının akrabalarından birinden bir davetiye almıştık. Artık düğün müydü, nişan mıydı geçmiş gün hatırımda kalmamış. Sincan'da kirada oturuyoruz o vakitler. Düğün siteler tarafında. Düğün yeri bize uzak da bira-der, biz de düğün yerine uzağız. Nasıl gitmeli şimdi? Hanımı tek başına göndermeyeyim, zaten mahzun oluyor, akrabalarına önem vermemişim gibi oluyorum. Bir de böyle yerlerde aile olarak görünmek önemli. Mevsim kış. Ankara'nın kış malum. Kar yağarsa bir yere kıpırdamak akıl kârı değil. Kar yağmasa da soğuk olursa adamın donmayan bir yeri kalmıyor. Plan yapıyoruz. Sıhhiye istasyonuna kadar trenle gideceğiz. Oradan otobüsle devam edilecek. Şu kadar sene Ankara'dayım. Az buçuk Siteler tarafını da bilirim de çok değil. Bildiğimiz yer mobilyacılar sitesi civarı. Yıldız tarafından haberimiz yok. Sadece semtin adını biliyoruz. Otobüsün numarasını söylediler. Sıhhiye'den binilecek. Sıhhiye'ye kadar kolay. En azından tren tarifesine bakarak ne zaman gideceğimizi hesap edebiliyoruz. EGO otobüsleriyle ilgili bir malumatımız yok. Pazar günü yarım saat mi bir saat mi olur bekleyeceğiz, razıyız artık.

Karı koca şubat ayının ortalarına rastgelen bir pazar günü yola çıktık. Sincan tren istasyonuna yürüdük. Ev ile istasyon arası on dakika. Tren bileti alırken yandaki tarifeye bakıp rahatlıyorum. Beş dakika var trenin kalkmasına. İlk sürprizle istasyonda karşılaşıyoruz. Tren yarım saat gecikecekmiş. İlan ediliyor. "Bu soğukta istasyonda beklemeyelim, alt kat çarşıya gidip dükkân dolaşalım." dedi hanım. Kadınlarla alışveriş yapmak ve dükkân gezmek benim için eziyetse de bu soğukta istasyonda beklemek daha bir eziyet. Bir taraftan aklımda tren saati, bir taraftan düğün mü nişan mı o merasim alt kat çarşıya indik. Boş boş vitrinleri dolaştık. Trenin kalkmasına on dakika kala istasyona döndük. Herhalde çarşıda dolaşmamız on beş dakikayı bulmamıştır. Bu sefer tren söylendiği vakit geldi. Otuz beş dakikada Sıhhiye istasyonunda olacağız. Bu iyi bir şey. Banliyö treni olmasa Sincan yaşanacak bir yer olmazdı. O vakit otobüslerle Sıhhiye'ye varmak eziyet. Gerçi şimdi de eziyet olmaktan çıkmadı ya... Vaktinde vardık. İstasyondan çıkıp Siteler otobüsünün kalktığı durağı sorduk. Kimsenin

bir şey bildiği yok. Hayır soracak bir kimse de yok. Herkesin derdi kendine. Uyanık durmalı da kaçırmamalı otobüsü. Hem Hacettepe Hastanesi tarafını hem de adliye tarafını kolaçan ederek otobüsü kaçırmayalım diye endişeyle beklemeye başladık. Ortalık mahşer günü. Pazar günü otobüslerin yarısını hizmetten çekiyorlar. Daha bu işin otobüse binme safhası var. Uyanık davranmayıp geride kalırsan gideceğin yere ancak tek ayaküstünde gidiyorsun. O da ön kapı ağzında. Otobüs tıka basa dolu olsa da her durakta durup "İlerleyelim beyler!" muhabbeti yapıyor. Erkek olarak ilerliyoruz da kadın kısmı için çekilir zulüm değil. Yeni yetmeler uyuyor veya hasta numarası yapıyorlar. Bu kepezelik hep aileden. Ana baba adam olsa çocukları da olur ya o adamı nerede bulacaksın? Bir seferinde kadının birisi yarım ağız koltukta oturan bir gence laf edecek oldu da yanında oturan babasıymış, kadına demediğini bırakmadı. "Yapmayın etmeyin, ayıptır!" dediysek de adam hiç alttan almadı. Baba böyle olursa oğlundan, kızından ne bekleyeceksin? Bu, benim gördüğüm. Bir sürü görmediğim de vardır illa ki. Bu sebep; kışın, bir de pazar günü olursa bir yere gitmek istemiyorum.

Neyse lafı uzattık. Yarım saat mi bekledik, kırk beş dakika mı otobüs geldi bindik, arkaya doğru ilerledik. Arkadan aynı numara ikinci bir otobüs daha geldi. "La havle" çektim. Bindüğümüz otobüs tıka basa dolu, arkadaki otobüse binenlerin hepsi oturmuş, bir sürü de boş yer mevcut. Otobüsün arka penceresinden görüyoruz. EGO'da bu işi yönetenlerin hesapla, kitapla alakası olmadığına kanaat getirdim.

Gümüşhane Market mi Rize Market mi öyle bir yerde inin demişlerdi. Şimdi gözümüz otobüsün penceresinden market tabelalarında. Geçersek bulamayız diye korkuyorum, yalan yok. O vakitler cep telefonu da yok. Yani millette var da bizde yok. Ev telefonu ile görüşmek ucuz da cep telefonu görüşmeleri cep yakıyor. Bu sebeple almadık. Almadık da iyi bir şey yaptık sanki. Lazım olacak zaman parasına da değişiyor. Şimdi çoluğun çocuğun elinde son model akıllı telefonlar dolaştığına bakmayın. O zamanlar telefon evlerde olurdu. Çocukluk zamanımızda telefon diye bir nesnenin olduğunu da bilmezdik. Ortaokul zamanı PTT'nin açılımının posta telefon telgraf olduğunu belletmişlerdi. Şimdi telgraf zamanının adamı olduğumuzu düşün de yaşımızı hesap et

bakalım. Lafı uzatmayalım, biz marketin yanında indik. Allah'tan kayınbirader bizi orada bekliyormuş. Nişan evini kolayca bulduk. O olmasaydı kaybolurduk diyeyim de inan. Yok aslında kaybolacak bir mevzu değil. O kadar bunamadık daha. Buralarda halen düğünleri, dışarıda yapıyorlar. Bir şekilde çalgı sesine gidersen buluyorsun. Lakin düğünü dışarıda yapıp kocaman bir hoparlör koyup bütün mahalleye yayın yapma meselesini tam olarak çözemedik. Bunun hastası var, yaşlısı var, sakatı ayrı dert. Öğrencisi var, yarınki dersine bakacak. Kimse böyle inceliklere bakmıyor. "Köylü!" diyorum da "Sen de köylü değil misin?" diyorlar. Tamam hepimiz köylüyüz de artık büyükşehre gelmiş olduğumuzun farkına varmanın zamanı gelmedi mi? Adam apartmanda oturuyor. Sazları aşağıda bir yere kurduruyor. Sabah başlıyorlar, akşam, ne akşamı gecenin on ikisine kadar çalıp duruyorlar. Ne kafa kalıyor ne beyin. Ertesi gün sarhoş gibi sabahı ediyoruz. Allah, hepimize akıl fikir versin.

Gittiğimiz ev gelin evi. Hanımın babasının amca çocuklarından. Kulağımızın dibinde Ankara havası çalıp duruyor. Biliyorum, herkes rahatsız. Düğündür diye kimse sesini çıkarmıyor. Biz gittiğimizde gençlerin bir kısmı oynuyordu. Hanım kadınların tarafına geçti. Ben kayınbiraderle aşağıda kaldım. Bu eziyete katlanacağız. Yapacak pek bir şey yok. Sincan'da kar yoktu da burada var. O sebep biraz daha soğuk. Düğün evi bir gecekondu. Evin önünde bir bahçe var. Çalgı da oynayanlar da o bahçede. Dar sokakta soğukta üşümeyelim diyenler limon kasalarını yakıp ısıtmaya çalışıyorlar.

Cep telefonunu iki kayınbirader de benden önce almışlardı. Bizi karşılayan Hasan, büyük kayınbiraderim. Hasan iyi biri de bir kusuru var. Bilmediği hususlarda bilir gibi yapar. Küçüğün adı Zeki. Dedesinin ismini vermişler. Zeki, pazarcılık yapıyor. Hem pazar arabası hem de ailecek bindikleri ayrı bir şahin marka otomobilleri var. Biz vardığımızda henüz düğün yerine gelmemişti. Geleceğini bilseydim, böyle rezil olmazdım. Onunla gelirdik. Durumu hepimizden iyi. Lakin o da bu tarafları bilmiyor. Zeki telefonla Hasan'a düğün yerini soruyor. O da düğüne gelecek. Hasan'ın konuştuklarını işitiyorum dışarıdan. "Tamam, şimdi oradan aşağıya doğru gel, bizi bulursun." diyor. Hasan'a "Nereden aşağıya gelecek?" diyorum. "Yerini tam olarak bildin mi?" "Yok enişte" diyor. "İlla ki bulur burayı. Belki de yukarıdadır." diye sağ tarafımızdaki yokuşu işaret ediyor. "Nereden çıkardın orada olduğunu?" diye sorunca "Bir okul dediydi herhalde şu sarı binayı

söylemiştir." diyor. Gülsem mi ağlasam mı, sinirlensem mi bilemedim. Yarım saat oldu, Zeki ortalıkta yok. Bu arada Hasan ile Zeki telefonda iki üç sefer daha görüştüler. Her seferinde Hasan tarif veriyor. Verdiği tariflerin hepsinin ortak özelliği yanlış olması.

Çalgı çengiden uzaklaşıp tekrar Zeki'yi arayacağız. Evden uzaklaşıp bölgedeki bir cami yakınına gidiyoruz. Zeki arıyor. Bulamadığını söylüyor. Hasan nerede olduğunu tarif etmesini istiyor. Zeki bulunduğu yerde iki büyük marketin olduğunu, yan tarafında otobüs duraklarının bulunduğunu söylüyor. Hasan "Tamam orayı bildim." diyor. "Çok yakına gelmişsin. Otobüs durağından sonra ilk sola dön, oradan yukarıya çık. İki kilometre sonra oradasın." deyip telefonu kapatıyor. Sonra bana sokranıyor. "Geri zekâlı bu. Laftan anlamıyor." Hasan'ın gerçekten iki büyük marketin ve bir otobüs durağının bulunduğu yeri bildiğinden emin değilim. Zeki, biraz daha akıllıdır da düğün sahibine neden sormuyor da abisine soruyor, orayı anlamadım. "Sen orayı gerçekten biliyor musun?" diye sorduğumda "Şurası enişte." diye aşağılarda bir yeri gösteriyor. Gösterdiği yerde otobüsün geçebileceği bir yol olduğundan emin değilim.

Hasan'ın güreşçiliği de vardı. Memlekette kispetini giyip düğünlere gitmişliği çok. Liseyi zor bitirdi. Bunların lise okuduğu zamanlar herhâl seksenlerin sonuna rast gelmişti. Seksen dokuz yılında mezun olduydu diye biliyorum. Lise birde ve son senesinde çift dikiş yaptı. Çift dikiş yaptığı son sene yine matematikten kalıyordu da araya beden eğitimi öğretmenini girdi. Allem kallemler bir şeyler oldu ikmal zamanı geçti. Günahı boynuna, hocalar kopya vermişler diye konuşulduğunu hatırlıyorum. Öğrencilik zamanı yetmiş kiloda liseler arası kategoride bölge şampiyonluğu da vardı. Arada oradan aldığı madalyayı gösterirdi. Şimdi bu o sene üniversite sınavında birinci aşamayı anca kılı kılına geçince beden eğitimi öğretmenliği fırsatı eline geçti. O vakitler üniversite imtihanlarının birincisi nisan ayında, ikincisi haziranın sonunda yapılıyor. Sistem şimdikinden epey farklı. İkinci imtihana girmesine gerek yok. Lakin üniversiteye gidip şahsen müracaat etmesi ve yetenek sınavlarına hazırlanması lazım. Bu, amcaoğlu ile pazarcılığa başladı. Para da yapıyor. Bir cumartesi sabahı beden eğitimi öğretmenini bunu pazarda görmüş. "Ne yaptın, müracaat ettin mi" demiş. Bizimki yetenek sınavlarına müracaat etmeyi unutmuş. O seneden sonra da güreşi bıraktı zaten. Bir kilo aldı. Gövde kabına sığmaz oldu. Bu kiloyu bir türlü atamadı.

Yetenek sınavlarına da kilodan dolayı almadılar. Hatta askerlik zamanı askeri hastanedeki doktorlar tartıya alınca yüz otuz kiloyu görmüşler. O sene askere almadılar. İkinci sene bir daha gitti bu sefer yüz otuz beş kilo. Yine gidemedi. İşe de giremedi. Baba parasıyla nereye kadar gidecek o da belli değil. Psikolojisi iyice bozuldu. Babasının Devlet Su İşlerinde tanıdığı ahbabları onu en son il müdürlüğündeki yemekhaneye aldırılmışlar. Tam yerini buldu derken oranın güreş takımına geçmiş. Antrenörden sıkıyı görünce kilolarını verdi. Ertesi sene askere aldılar derken işi düzeltti. Bizimki bir iki sefer yine bölge şampiyonu olduysa da fazla ilerletmedi. Orada tadında bıraktı.

İşe girmeden evvel bir iki macerası daha oldu. Dayısının oğlu İstanbul'da tekstil fabrikasında işçi. Bunun işsiz güçsüz olduğundan dert yanmış anası. Bu benim söylediğim güreşi bıraktığı zamana denk geliyor. Doksanların başı. Dayının içi acımış. Oğlana telefon etmişler. "Halaoğlun Hasan'a iş bul. İş bulunca da haber ver" demişler. Neyse patronla görüşmüş. Memleket tekstil ile parlıyor. Sovyetler Birliği'nin yıkılışına denk gelen zamanlar. Ruslar otobüslerle sahil yolunu takip ederek hem memleketlerinden getirdiklerini satıyorlar hem de İstanbul'a gidip bavullar dolusu giyeceklerle geri dönüyorlar. Tam da işçiye ihtiyaç olunca "Hemen gelsin." diyor dayıoğlunun patronu. İki gün sonra haber vermişler Hasan'a. Babası cebine yol parasını koyup otobüse bindirmiş bunu. Otobüste on kişi var yok. O vaziyet İstanbul'a varmış. Yolcunun kıt zamanına denk gelmiş. Bizimki otobüse binince uyumaya başlamış. Arka koltukta boş yer bulunca kimse rahatsız etmemiş. Otobüs sallandıkça uyumuş, gece varmışlar İstanbul'a. Muavin kontrol etmemiş. Ertesi sabah yedide geri dönmüş. Gözünü ilçede açmış ancak. Muavine "İstanbul'a geldik mi?" diye sormuş. "Ne İstanbul'u abi. Sen inmedin mi?" deyince mesele anlaşılmiş. Kayınpederin bulup buluşturup verdiği para da boşa gitmiş.

Biz hanımla aynı ilçedeniz. Aileyi önceden tanıyordum. Halam benim hanımı beğenmiş. Düğünde gösterdi. Ben de onu beğendim derken araya akrabalar girince bizim iş oldu. Ben de o ara üniversite son sınıftayım. Fakülte bitince evlendik. İki sene Trabzon'da çalıştım. İlk çocuk Araklı'da doğdu. Sene doksan ikiydi. Doksan üçte askere gittim. Gelince tayini Ankara'ya aldırдық. Sonraki çocuklar Ankara doğumlu. Hanımın burada epey akrabası var. Ankara'ya geldik de ev kiralari cep yakan cinsten olunca ancak Sincan'da ucuz bir kiralık eve geçebildik. Bir tarafa da kıpırdayamadık. Ne ev alabildik ne araba. Ev

taşıyacağım diye ödüm patlıyor. Her ev taşımada bir iki eşya kullanılamaz hale geliyor.

Lafı uzattık, bizim Zeki ortalarda yok. Gözlerim Hasan'ı arıyor. Neyse kaşık oynayanların arasında görüyorum. "Oynayıver çekirge, zıplayıver çekirge" dedikçe bizimkinin keyfi yerine geliyor. Birazdan sazıcı da kendini dinlenmeye alınca Hasan'ın yanına gidiyorum. "Zeki ile haberleştin mi ne oldu?" diye soruyorum. "Geri zekâlî o enişte." diyor, "O kadar tarif verdim bir türlü yolunu düzeltip gelemedi mal!" diye çıkışıyor. "Sen niye tarif veriyorsun? Burada düğün sahibine verseydin ya telefonu. O tarif etseydi." diyorum. Telefonu kurcalayınca beş altı cevapsız çağrı geldiğini fark ediyor. "Hah, bak!" diyor. "Yine aramış, ne yapayım, anlamıyor!" Bizim Hasan düğün evinde çekirge oynadıkça Zeki o tarafta kafayı oynatmış olmalı. Adam sürekli aramış. Bizimki sazın sesinden duymamış.

Artık telefonu elinden alıp ben arıyorum. Nerede olduğunu soruyorum. Zeki, Samsun yolunda dolanıp duruyor. Siteler tarafına geçmemiş bile. Hasan'a küfür edip duruyor. O da abisine hakaret ediyor. İki sefer Gülveren tarafına geçmiş. Bir iki düğüne rast geldiyse de tanıdık olmayınca uzaklaşmış. Düğün sahibine gidip durumu anlatıyorum. Telefonu alıp nerede olduğunu soruyor. Aralarında konuşuyorlar. Anlaşmış olmalarını ümit ediyorum. Benim kayınpiraderleri merak ettiğim kadar onlar birbirlerini merak etmiyorlar.

Zeki düğün yerine geldiğinde millet dağılmak üzereydi. Hediyeler verilmişti. Hoş geldin, beş gittin faslı zamanı bir baktım, bizim Hasan ortalıktan kaybolmuş. Kardeşinden yiyeceği zilgıtın farkında. Bunların bir iyi huyu varsa netameli ortamlardan uzak duruyorlar. Biz Ankara'ya geldikten iki sene sonra Hasan, ondan bir sene sonra da Zeki geldi buraya. Hasan yine Devlet Su İşlerine devam etti. Zeki memlekette pazarcılık yapıyordu. Burada da Sincan tarafında haftada iki üç sefer pazara çıkmaya başladı. Zeki, esnaf olunca durumu düzeldi. Evini arabasını aldı. Hasan halen kirada. Akşam vakti Zeki'nin gelmesi iyi oldu. Bu soğukta onun arabayla gideriz Sincan'a. Zaten ben söylemeden o teklif ediyor. "Otobüste rezil olmayın, beraber gidelim. Yer var." deyince rahatlıyorum.

Akşam millet dağılırken hanım da yanıma geldi. "Sincan'a Zeki götürecektir." dedim. "Epeydir görüşemedik, hala kızıyla." dedi. "Evi yakın. Çaya davet etti. Oradan geçelim. Her zaman geleliyoruz. Mesafe uzak." deyince "Zeki'ye söyle." dedim. "Onun işi acele değilse yatsıya kadar da kalabiliriz."

Kalktı Göç Eyledi Vatsap Elleri

● Sanalzade Essah Efendi

Kalktı göç eyledi Vatsap elleri
Şu yavuz hırsızdan kaçan bizdendir
İnternet de yakın eder ırağı
Yerli yazılıma geçen bizdendir

Kimisi fenomen olma derdinde
El farede gözü camın ardında
Sanki dayalıdır namlu sırtında
Siteler arası uçan bizdendir

Gâvurun elinde sanalın ipi
Bizim bilgilerle doldurdu küpü
Bir de kullanırsa yutarız hapi
Mahremini serpip saçan bizdendir

Önümüzde klavyeler amade
Teknoloji zamanları almada
Gâvur her bilgiyi hemen çalmada
Yerli yazılımı seçen bizdendir

Sanal âlem için kafa yorulur
Yerli yazılımlar bir bir kurulur
Şu gâvurun ellerine vurulur
Hırsızlara savaş açan bizdendir

Kaynananın Geline Sevgisi

● Hilmi Kınalı

Sivri dili yılan gibi
Sokar akrep çıyan gibi
Her sözleri ilan gibi
Sivri dilli kayın ana

Çenesi hiç de dinmiyor
Susmasını da bilmiyor
Binmiş üstümden inmiyor
Sivri dilli kayın ana

Her şeyi gözüyle keser
Sanki bir fırtına eser
Ancak o ölünce susar
Sivri dilli kayın ana

Kısmaz asla o sözünü
Kızartır fesat gözünü
Oturmaya yok izini
Sivri dilli kayın ana

Kaynananın uzun eli
Hiç durmadan söyler dili
Kör yılanı benzer hali
Sivri dilli kayın ana

Sevmez sever gibi yapar
Gözlerin ucuyla bakar
Evde sanki terör yapar
Sivri dilli kayın ana

Gammazlar durur gelini
Her gün kışkırtır oğlunu
Görmez hiç kendi halini
Sivri dilli kayın ana

Kınalı der kayın ana
Gelin neden küskün sana
Erdirsene akıl buna
Sivri dilli kayın ana

Dâr'ül-Mizâh-ı Âliye Vakfiyesi Heyet-i Mümeyyize Riyâseti'nden İlânen Duyurulur

2020 senesinin akvâm-ı beşer için musibetler, illetler ve sâir elemelerle geçmesi veçhiyle mezkur senenin istikbalde bednâm ile yad edileceği aşikârdır.

2020'nin kötü nihâyetine mukabil 2021'yi güzel bir bidâyetle karşılayarak sıhhatli ve mesut bir sene geçirmek temennisiyle Dâr'ül-Mizâh-ı Âliye Vakfiyesi tarafından mükâfât-ı mizâh tevdi edilecektir.

NAMZETLERDE ARANACAK ŞARTLARI:

Namzetler Memâlik-i İslâm vatandaşı olduğunu resmi evrak ile ispat etmelidir.

Namzetler 2021 senesi içerisinde mizâh muhtevalı bir eser neşretmelidir.

Yazılan eserin güldürücülük vasfını hâiz olması elzendir. Kalabalık muhitlerde okunduğunda en az 3 âdemi güldürebilmelidir. Gülme filinin sahiden mi yoksa hatıra mukabil mi vukû bulunduğu heyetimizce tetkik edilecektir.

Güldürü şartı ifâ edilirken gıdıklama, el şakası, dil çıkarma gibi pandemi kurallarına aykırı hareketlerde bulunulmayacaktır.

Muhtevasında +18 ve -15 güldürü unsuru barındıran eserler mükâfâttan men edilecektir.

Hezel ve küfür barındıran eserler mükâfâta aday gösterilemez, tespiti halinde mükâfâttan men edilir. Heyet-i mümeyyizeyi beyhude yere yorduğu ecilden sahib-i eserden heyetin yevmiyesiyle fayton, ıyş u işret masrafları tahsil edilir.

Mizâhî eserlerde padişahımız başta olmak üzere devlet erkânını gücendirici zerre miskal îmâda bulunulmayacaktır.

Beşik ulemâları, vüzerâ, fuzalâ, bey ve paşa mahdumları, ahbap ve çavuş çocukları, heyet-i mümeyyize ile hısımlık, hemşehrilik, ustalık-çıraklık, üstadlık-şakirtlik gibi hususi bir münâsebeti olanlar yukarıdaki şartlardan muaftır. Mezkûr eşhâs eser neşretmese dahi bilâ kayd u şart mükâfâta namzet olmuş, hatta mükâfâtı hak etmiş sayılır. Ekâbir arasındaki sıralama nüfuza göre yapılır.

Aynı nüfuzu haiz birden fazla namzet olması durumunda bu namzetler kantara çıkarılmak suretiyle sâhib-i mükâfât belirlenir.

100 akçeden az olmamak kaydıyla vakfımıza yapılacak teberrular, heyet-i mümeyyizenin Fizan'a maksad-ı istirahat veçhiyle intikali ve bilumum masraflarının itâsı sebep-i tercihtir.

Gözü yükseklerde olmayıp mükâfât-ı teşvikiyye ile iktifâ etmek isteyenlerin vakfa takke teberru etmeleri elzendir. Teberru edilen her bir takke kazanma şansını arttıracaktır.

MÜKÂFÂTLAR:

1.'ye el yapımı işlemeli ipek kaftan (Kaftan vakfa Nasreddin Hoca'dan intikal etmiştir.)

2.'ye İzahlı Mizah Şiirleri Mecmuası

3.'ye Açıkkara Mecmuası müdavimliği

Teşvikiye: Vakfa en çok takke bağışlayan 5 kişiye mükâfât-ı teşvikiyye olarak birer tane külâh verilecektir.

Derkenar: Mükâfâtları şöhretlerine mukabil zayıf bulan namzetler, münasip gördükleri mükâfâtı merasim günü yanlarında getirebilirler. Bu namzetlerin getirdikleri mükâfâtlar kendilerine tevdi edilecektir.